14/04/2024

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: «Η βία αρνητικό πρόσημο στο δικαίωμα για ζωή»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Για «ένα πολυδιάστατο και πολυπαραγοντικό κοινωνικό φαινόμενο το οποίο δεν αντιμετωπίζεται μόνο με μέτρα προσωρινής αστυνόμευσης» κάνει λόγο σε άρθρο του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος αναφορικά με το ζήτημα της βίας στην κοινωνία.

«Η αντιμετώπιση της βίας και η εξάλειψή της δεν επιτυγχάνεται με ευχολόγια», επισημαίνει επίσης ο Σεβασμιώτατος και αναλύει το σκεπτικό του, εντοπίζοντας τις αιτίες, και τις δράσεις που πρέπει να υλοποιηθούν.

Αναλυτικά του άρθρο του Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου:

Η βία αποτελεί καθημερινό φαινόμενο στην ζωή των ανθρώπων, απειλεί την ζωή,

αμαυρώνει τις ανθρώπινες σχέσεις, διαταράσσει την συνοχή και την κοινωνική ισορροπία, οδηγεί σε αδιέξοδα, δημιουργεί ψυχολογικά θύματα αλλά και απώλεια ανθρώπινης ζωής.

Όλα αυτά είναι αποτελέσματα ενός φαινομένου το οποίο στιγματίζει την χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες, διασπώντας την κοινωνική συνοχή και δίνοντας αρνητικό πρόσημο σ' αυτό που χαρακτηρίζουμε ως δικαίωμα για ζωή. Ένα δικαίωμα το οποίο λειτουργεί μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία ως το κυρίαρχο στοιχείο της συνύπαρξης. Μέσα από την συνύπαρξη καταξιώνεται το δικαίωμα κάθε ανθρώπου για ελευθερία που βιώνεται με τον σεβασμό και την αποδοχή του άλλου, δηλαδή όπως απαιτώ να με σέβονται οι άλλοι έτσι πρέπει και εγώ να αποδέχομαι τους άλλους.

Επικεντρώνοντας εσφαλμένα το ενδιαφέρον στον τρόπο με τον οποίο εκδηλώνεται η βία μας διαφεύγει η αιτία, που δεν είναι άλλη απο την εσφαλμένη αντίληψη διεκδικήσεων σε βάρος των άλλων συνανθρώπων μας. Έτσι η βία παραμένει ένα αθεράπευτο κοινωνικό μόρφωμα με αποτέλεσμα το δικαίωμα για ζωή των ανθρώπων να καταστρατηγείται.

Η βία δεν εμφανίστηκε in abstracto μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, και μάλιστα την ελληνική, ούτε έλαβε αναίτια τις διαστάσεις που βιώνουμε σήμερα. Η χρονική στιγμή της έξαρσης ήταν η περίοδος της πανδημίας όπου οι πάντες θεώρησαν, έστω και στο υποσυνείδητό, ότι εξαιτίας της μετάδοσης του θανατηφόρου ιού από άνθρωπο σε άνθρωπο ο άλλος άνθρωπος καθίσταται «εχθρός». Μέ αυτήν την θεώρηση ο συνάνθρωπος γίνεται απ-άνθρωπος, επικίνδυνος, αντικείμενος, αλλά και υπ-άνθρωπος. Αυτή η αντίληψη οδήγησε στην απομόνωση, στην εσωστρέφεια και στην αποξένωση, αποτελέσματα μιας αιτιώδους πεποίθησης ότι η ζωή μου κινδυνεύει απο τον άλλον και άρα είναι εχθρός μου. Αυτό το νέο δυστοπικό μοντέλο συνετέλεσε να εμφανιστεί η έξαρση της βίας ως ενδοοικογενειακής, ενδοσχολικής, κοινωνικής κ.ά.

Η βία είναι πλέον ένα πολυδιάστατο και πολυπαραγοντικό κοινωνικό φαινόμενο το οποίο δεν αντιμετωπίζεται μόνο με μέτρα προσωρινής αστυνόμευσης. Απαιτεί μια μακροπρόθεσμη μελέτη και συγκρότηση εθνικού σχεδίου αντιμετώπισης, όπου εξειδικευμένοι κοινωνικοί επιστήμονες θα καταθέσουν υπεύθυνα τις προτάσεις επίλυσης του ζητήματος. Οι διάφορες κοινωνικές δομές θα λειτουργούν προληπτικά και επιστηρικτικά στο οικογενειακό και σχολικό περιβάλλον και ταυτόχρονα θα υπάρξει συγκράτηση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, για τα οποία πολλά από αυτά η προβολή τρόπων και μέσων εφαρμογής και άσκησης βίας, αποτελούν στοιχεία ταυτοτικά της ύπαρξής τους. Απαιτούνται και άλλες παράλληλες δράσεις επίλυσης κοινωνικών προβλημάτων όπως της πείνας, της

δυστυχίας, της περιθωριοποίησης, του αποκλεισμού, προβλήματα τα οποία συνηγορούν και επιστηρίζουν το φαινόμενο της βίας.

Η αντιμετώπιση της βίας και η εξάλειψή της δεν επιτυγχάνεται με ευχολόγια. Απαιτεί συστηματικές και μεθοδευμένες δράσεις, άλλως το αρνητικό πρόσημο στο δικαίωμα για ζωή θα καταστεί στοιχείο της καθημερινότητας της κοινωνίας και όχι η εξαίρεση. Τέλος απαιτείται η συνειδητοποίηση από τον κάθε άνθρωπο ότι η ζωή όλων είναι ιερή και αιώνια.

«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» 14-04-2024